

פרשת ראה

"וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרֵי..."

על פי דרכו של הבעל שם טוב זצוק"ל
ניתן להאזין לשיעורי "דרך הבעש"ט" ב: 0799-221-222/077-260-9333

*הנכתב על אחריות העורכים בלבד

השיעורים מבוססים על ענייני הפרשה – ומתאימים לכל השנה! | כניסת שבת: 19:02 מוצ"ש: 19:59 | ר"ת: 20:34 אופק בני ברק | כל הזכויות שמורות.

באופן טבעי ונורמלי יש התנגדות לקבל כאלו דיבורים כי זה נגד הטבע שלנו. משה רבנו אמר לקב"ה: "אם נא מצאתי חן בעיניך הודעני נא את דרכך... ויאמר ה'רַאֲנִי נָא אֶת כְּבֹדְךָ". משה רבנו מבקש מבורא עולם: "אני רוצה לראות אותך, אף פעם לא ראיתי אותך". אומר הקב"ה למשה: "כי לא יראני האדם נְחִי" – אדם חי לא יכול לראות את הקב"ה, אין כזה דבר... ואז הקב"ה אומר לו: "וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרֵי וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ" – "את פניי לא תראה, אבל אני מוכן שתראה אותי מאחורה...", מה יש מאחורה?
מה זה "וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרֵי"? אומר רש"י במקום: "הקב"ה הראה לו קשר של תפילין". בתפילין של ראש יש מאחור קשר, אז הקב"ה הראה לו את הקשר הזה. זה מה שה' הראה לו? קשר של תפילין? לא מובן...

בואו תשמעו משהו מאוד יפה וחשוב.

אי אפשר לראות את הקב"ה באופן ישיר, התפקיד שלנו בעולם זה להיות בקשר ולהידבק בבורא עולם – "וְאֵתֶם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם כִּי־לֹא יִשְׁכַּח אִישׁ אֶת אֱלֹהָיו" – אדם בא לעולם כדי לגלות את ה' ולהיות קרוב אליו כמו שכתוב "וְאֵתֶם אֱלֹהֵיכֶם לִי טוֹב".

אומר הקב"ה למשה: "וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ" – אי אפשר להשיג את ה' באופן ישיר. אפשר להשיג את ה' רק מאחורה, דרך ההתנגדות, דרך השפלות שלך – "אַחֲרֵי... למשל, אישה זוכה לשטוף את הבית לכבוד שבת קודש, עושה ניקיון משהו משהו, בסוף השטיפה היא מזמינה את חברתה לכוס קפה עם עוגה, החברה באה ויושבת, רואה את הניקיון ואומרת:

"וואו, בית מרקחת קטן עלייך, זה משהו! באיזה חומר את משתמשת?"

"זה לא אני, זה ה' זיכה אותי..."

"מאיפה את יודעת שזה ה'? מי אמר לך שזה ה'?"

"מה זאת אומרת? זה פשוט, זה לא אני, זה ה'..."

ככה לא משיגים את ה'! זה לא שייך, אלו סתם דיבורים, סתם

פתגמים יפים. זה לא נקרא שהשגת את בורא עולם, אתה סתם

מדקלם...

האישה הזאת שמעה איזו סיסמא שאומרים "זה לא אני, זה ה'..." אז היא אומרת את זה...

"וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ" – ה' אומר: "אתה לא יכול לראות אותי פנים בפנים באופן ישיר", אז איך כן אפשר להשיג את בורא עולם? "וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרֵי" – אפשר להשיג את ה' דרך האחור, דרך השפלות שלך, דרך ההתנגדות שלך, זאת אומרת שתגלה בתוך הפעולה שלך שפלות, תגלה בתוך מה שאתה עושה נקודה של חיסרון אצלך, זו הדרך היחידה שבה אפשר להשיג את ה'...

למשל, אותה אישה ששטפה את הבית לכבוד שבת – אם היא תהיה קצת אמיתית עם עצמה, היא תגלה הרבה נקודות של שפלות.

למשל, "למה אני באמת שוטפת את הבית? מעניין מה בעלי יגיד? מעניין אם הוא יקלוט ששטפתי עם חומר אחר? אני רוצה לראות אם הוא יפרגן, זה מסקרן אותי..."

מה המחשבה הזאת מלמדת? שהיא שוטפת כדי לשמוע מילה טובה מהבעל, זאת אומרת שמה שמעניין אותה היה לקבל פידבק על השטיפה... ואז היא צריכה להבין: "יאוו, אז למי אני בעצם דואגת? לעצמי! לא לשבת! אני לא שוטפת לכבוד שבת..." – היא פתאום מגלה נקודה של שפלות.

היום אנחנו רוצים לדבר על עניין יסודי שלא קשור בהכרח לפרשת השבוע במשכן היה את ארון העדות שהיה מורכב מ-3 ארונות: ארון חיצוני שהיה עשוי זהב, ובתוך הארון הזה היה ארון נוסף עשוי מעצי שיטים, ועוד ארון שלישי פנימי יותר עשוי שוב זהב...

במילים אחרות: זהב, עץ, זהב. אם התורה רוצה שהארון יהיה זהב – אז שכולו יהיה זהב, ואם התורה רוצה שיהיה מעצי שיטים – שיהיה כולו מעצים... למה מעורב?

חוץ מזה, צריך להבין למה התורה מבקשת שנבנה 3 ארונות?

זהב, עצי שיטים וזהב, ובנוסף צריך להבין למה הארונות מסודרים בסדר הזה דווקא...

דבר נוסף, אומרת הגמרא במסכת סוכה דף נב' עמוד א' שיש ליצר הרע שבעה שמות והשם השביעי שלו זה 'צפוני': "וואל קראו 'צפוני', שנאמר 'וְאֵת הַצְּפוֹנִי אֶרְחִיק מֵעַלְיָכֶם'. תנו רבנן: 'וְאֵת הַצְּפוֹנִי אֶרְחִיק מֵעַלְיָכֶם' – זה יצר הרע, שצפון ועומד בליבו של אדם".

כמובן שבעה שמות אלו הם לא שמות חיבה, אלא שמות שמסבירים לנו כמה רבדים יש ביצר הרע, אבל לא מובן למה השם 'צפוני' הוא השם השביעי של יצר הרע...

בפסח יש לנו את סימני הסדר ומסיימים: "צפון, בָּרֶךְ, הִלֵּל, נִרְצָה".

צפון זה האפיקומן שמחביאים אותו. אז יש יצר הרע שהוא צפון, חבוי, כמו שאמרו חכמים בגמרא "שהוא צפון ועומד בליבו של אדם". השאלה היא היכן הוא צפון? אם עכשיו בא לי ניסיון של כעס, אז הנה אני רואה את היצר הרע שרוצה לגרום לי להתעצבן, או אם עכשיו אני מתעצל, אין לי כוח לכלום – היצר הרע לא חבוי, אני רואה אותו מול העיניים שלי...

כשבא לי כעס – הנה אני רואה שאני כועס, כשבאה לי קנאה – אני רואה שאני מקנא, אבל פה חז"ל מגלים שיש יצר הרע כזה שאתה לא קולט אותו בכלל...

בעזרת השם ננסה להסביר מה זה היצר הרע הזה "שצפון ועומד בליבו של אדם". דבר נוסף, בחטא עץ הדעת הקב"ה אומר לנחש: "הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב". ה' אומר לנחש "אני אדאג שתהיה שנאה בינך לבין האדם, אתם לא תסבלו אחד את השני...", כשאדם ירצה להרוג נחש הוא יתפוס אותו בראש ולא בזנב כמו שכתוב "הוא ישופך ראש...", וכשהנחש ירצה להכיש את האדם, הוא יכיש אותו בעקב כמו שכתוב "וְאֵתֶם תְּשׁוּפְנוּ עֵקֶב".

כולם יודעים שהנחש יכול להכיש את האדם לאו דווקא בעקב, אם יכיש אותו ביד או בבטן זה לא מסוכן? רק בעקב? אז מה זה "וְאֵתֶם תְּשׁוּפְנוּ עֵקֶב"? ידוע שהנחש בתורה מרמז על יצר הרע – "הַנֶּחֱשׁ הֵיךָ עָרוֹם" – אומר ה'ספורנו' שהנחש הוא כנגד יצר הרע. מדוע התורה רוצה שניתן לנחש מכה בראש ומזהירה אותנו שהנחש יתן לנו נשיכה בעקב? איך זה מתבטא אצלנו בעבודת השם מול יצר הרע?

רק מי שיש לו נפש רחבה ורכה יכול לעכל ולקלוט

את הדיבורים הללו.

כמו קרקע לא מעובדת שרוצים לזרוע שם מגנו, שזיפים או אפרסקים, הקרקע לא תקלוט אותם כי לא זיבלו אותה, היא לא קרקע מדושנת, מקסימום היא תוציא קוצים... אנחנו צריכים להיות עם קרקע מעובדת כדי לקלוט את הדיבורים הללו.

מה זו קרקע מעובדת אצל בן אדם? אלו מעברי חייו. אדם שאין לו מעברים והכל זורם לו – לא ירצה לקלוט את הדיבורים האלו.

בדרך כלל כשאנשים הולכים לשמחות, מקובל בסוף הערב לתת את הצ'קים... הם צריכים לראות אם השניצל היה רך, איך היה הבורקס, איך היה הדג, האם המלצר פינק אותם ולפי זה יהיה הערך של הצ'ק...

בן אדם בסוף הערב כתב צ'ק על סך 800 שקל לחבר שלו וצירף ברכה: "לידידי אהובי, מזל טוב לרגל השיאך את בנך הבכור. יהי רצון שתרווה נחת ממנו ומכל יוצאי חלצריך. באהבה וברגשי ידידות, שוקי".

אחד החברים ישאל אותו: "תגיד, כמה רשמת בצ'ק?"

"שמתי לו 800 שקל... למה לא? מהעניינים, מהלב, זה אח שלי 'כפרה' עליו, אני אתן לו את הנשמה שלי, שיהנה מהחיים, למה לא?"

מהעניינים, מהלב, מהאזניים... את כל הגוף הוא תרם לבן אדם הזה. תגיד לי, אם אתה כתבת את הצ'ק הזה, אז היכן בורא עולם בתמונה? אז יש כאלו שייגידו לך פתאום: "ברור שזה ה'. אם ה' לא היה נותן לי את הכוח לא הייתי רושם את הצ'ק הזה..."

זה נקרא "וּפְנֵי לֹא יִנְאוּ" – מי גילה לך שזה ה'? מי סיפר לך שזה בורא עולם? סתם החלטת עכשיו לדקלם את זה כי שאלו אותך... **כדי לגלות באמת את בורא עולם בסיפור הזה, אתה צריך קודם כל להוציא את עצמך מהתמונה – תמצא נקודה של שפלות בעצמך, תמצא שאתה מצד עצמך בכלל לא דאגת לחבר, תגלה את האמת שלך... אבל בשביל זה צריך להיות אמיתי – להיכנס עוד קצת פנימה לתוך הנפש, לא כל אחד מסוגל לעשות את זה...**

יש כאלו שייגידו: "סליחה, אני מצטער, כן נתתי מכל הלב, נתתי מכל הנשמה, אני אוהב אותו, בשמחה, 800 שקל, למה לא?"

הוא מתווכח איתך ולא מוכן להודות. אבל יש אנשים כאלו שהם קצת יותר עם עומק נפשי, לא עומק בשכל, עומק בנפש... לא כל אחד מוכן לשמוע אמת:

"נתתי לו היום, מחר מחרתיים אני אעשה בר מצווה לבן שלי – הוא יחזיר לי בגדול וחסר לו אם לא... יש בר מצווה, יש אירוסין, אתה תראה שהכל יחזור. אם אני לא אתן לו, הוא גם לא ייתן לי..."

יותר מזה, תשאל מישהו: "איך זה שנתת לו 800 שקל?" הוא יענה: "אם אני לא אתן לו, מחר אני אפגוש אותו ברחוב ולא יהיה לי נעים להסתכל לו בפנים...", הוא נותן את הצ'ק בשביל להשקיע את המצפון שלו, בשביל להרגיש טוב עם עצמו. הוא לא דואג לחבר, הוא דואג לעצמו! אז איך בכל זאת, מאינטרסנט וקמצן כמוני יוצא צ'ק לשני?

סימן שזה לא אני, זה בורא עולם... מי גילה לי את זה? השפלות! "החור השחור" שמצאתי בסיפור הזה.

אתם יודעים מה יש בקשר של התפילין מאחורי? שם ה' – "שדי":

האות "ש" חרוטה בראש קדימה. האות "ד" נמצאת בקשר מאחור בראש, והאות "י" נמצאת בתפילין של יד. היכן נמצאת האות "ד"? בקשר של התפילין מאחור. "וְיָרְאִיתָ אֶת אֲחֻרָי" – "מלמד שהראה לו קשר של תפילין", הראה לו אות "ד" – תגלה את הדלות שלך, תגלה את הדל שבך, דרך הדלות תוכל להשיג את ה'..."

אבל אדם שלא מוכן לגלות את הדלות שלו, אלא רוצה להשיג את הקב"ה בצורה פשוטה: "ה' זיכה אותי", "ה' נתן לי", "ה' עשה לי", "תודה רבה לה'...", מי אמר לך שזה ה'? מאיפה אתה יודע שזה ה'? כל פעולה שאדם עושה והיא לא עברה דרך הדלות – עדיין אין לה קשר עם בורא עולם, זו לא פעולה של קדושה. מתי הפעולה הופכת להיות פעולה של קדושה? ברגע שתזהה בתוך הפעולה נקודה של שפלות ודלות – "וְיָרְאִיתָ אֶת אֲחֻרָי" – דרך זה אתה משיג את הקב"ה, וממילא אתה רואה שבורא עולם נתן לך את הפעולה הזאת, זה לא בא מהכוח שלך.

הקב"ה נתן לנו תרי"ג מצוות, המטרה של הבורא הייתה לא רק שתקיים תרי"ג מצוות, אלא שתגלה שהוא זיכה לך את זה. אם הגעת אליו וראית שהוא נותן לך הכל – מצוין! אבל אם בן אדם נשאר בחשיבה:

"אני לומד", "אני מתפלל", "אני עושה חסד" – יוצא שמיום ליום הוא רק גודל וגודל...

יש שדכנית, היא תגיד לך שהיא חיתנה כבר 1000 זוגות, כשהיא תבוא לבית דין של מעלה אחרי 120 שנה, הקב"ה ישאל אותה:

"שלום. תגיד, היכן היית 120 שנה?"

"מה זאת אומרת היכן היית?"

"לא יצא לנו להיפגש. מספרים עלייך שהיית גדולה, חיתנת יתומים, הפרשת חלות, דאגת לאלמנות, אבל איך זה שלא מצאת קצת זמן להיפגש איתי במשך 120 שנה?"

"מה זאת אומרת? אני עשיתי את הכל בשבילך..."

"בשבילי? מה, את מדומינית? נראה לך כשעשית את הפעולות הללו היה לך בכלל קשר איתי?!"

הרי כתוב "אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת".

אדם שמתגאה וחושב שהוא עושה ופועל –

הקב"ה לא איתו.

הקב"ה לא אוהב גאוותנים – "תוֹעֵבֶת ה' כָּל גְּבוּה לֵב" – כשהקב"ה רואה גאוה הוא בורח. יוצא שהקב"ה יגיד לאישה הזאת: "בכלל לא היית איתי, אפילו לא הזמנת אותי לאירועים שלך – חיתנת את הילדים וגם את הנכדים, בכל החופות הלכת כמו המלכה אליזבת, עשית פרצופים של אישה עדינה... הזמנת את כולם לחתונה, ומה איתי?"

כשהחברות שאלו אותה: "בלי עין הרע, איך הגעת למעמד הזה?"

היא תמיד ענתה: "מסירות נפש..."

והיכן היה בורא עולם? פשוט, לצערנו משאירים את הקב"ה מחוץ לאולם...

יהודי אחד בא לרב ואמר: "הרב, מגיע לי מזל טוב, אני מחתן את הבן שלי".

"מזל טוב, שתהיה ברכה והצלחה..."

"הרב, אני מאוד מתרגש. זה הבן הראשון שלי..."

"אז למה אתה מתרגש?"

"אני מחתן את הבן הראשון שלי, זה טבעי שאתרגש..."

ככה שוב ושוב... הוא לא הבין מה הרב רצה, עד שהרב אמר לו: "אתה מחתן את הבן? אתה? אתה עשית אותו בן אדם? אנחנו מחנכים אותם? אנחנו מגדלים אותם? אתה מצאת לו את השידוך? אתה גרמת שתהיה מציאת חן בין הבן שלך למשודכת?"

אתם מבינים? הבן אדם מתרגש כאילו הוא עושה משהו, אתה לא עושה כלום! תגלה את האמת שלך שאתה לא עושה שום דבר.

אז היהודי שאל את הרב: "הרב, אז מה כן לעשות?" הרב ענה לו: "תבוא כמו אורח, אתה בסך הכל אורח, פשוט היית צינור שדרכו בורא עולם הביא את הנשמה הזאת לעולם, לא יותר!"

במילים אחרות, אנחנו לוקחים את כל הפעולות לעצמנו והקב"ה אומר: "למה אתה שוכח אותי?" ובגלל שאנחנו לא מכניסים את בורא עולם לתוך הפעולות שלנו – לתוך הקידוש, לתוך הלימוד, לתוך השטיפה של הבית, בעבודה, בנסיעה ובכל דבר שעושים, אלא חיים עם ה"אני" – "אני מחנכת את הילדים", "אני משכיבה אותם לישון...", אז הקב"ה אומר: "אה, את משכיבה את הילדים לישון? בהצלחה! נראה אותך... אני מחכה בסלון, בינתיים תסתדר..."

רבותי, יש לילות שעד 1 בלילה הילד לא מוכן לישון, בסך הכל בן 3 וחצי, כבר 1 בלילה, אני משכיב אותו, יושב לידו 10 דקות, כבר מתייבש... אני קם אחרי 5 דקות, הוא שוב פעם קם ואומר לי: "פטל..."

פעם פטל, פעם לשירותים... ואתה מתעצבן, כולך אש, לא יכול להשכיב את הילד הזה לישון. נו, מה יש לך להגיד עכשיו? נשאר לך רק להתפלל: "אבא, די! תזכה אותי להבין שאני כעסן, שאין לי סבלנות, שאני לא מסוגל להשכיב את הבן הזה לישון, תשכיב אותו אתה..."

אנחנו מתגאים, לוקחים הכל לעצמנו, אז הקב"ה אומר: "הגזמת... אתה לוקח יותר מדי לעצמך, בוא אני אעיר אותך קצת..."

זה בעצם מה שעובר עלינו בשלום בית, בחינוך ילדים, בפרנסה, בבריאות. מה הסיבה שיש לנו בעיות? למה לא הולך לנו כמו שצריך?

הסיבה העיקרית – הקב"ה לא בתמונה... פשוט צריך לבקש מה': "אבא, תזכה אותי להכיר שאתה עושה את הפעולות האלו, לא אני..." ואז פתאום הקב"ה נותן לך בהירות במחשבה לראות איך שלא בא לך לעשות כלום – אתה עצלן, או שאתה עושה משהו בגלל אינטרסים אישיים... למשל, בן אדם מתחיל להתפלל, ופתאום באמצע התפילה מתחיל לרחף, מתחיל את תפילת שמונה עשרה: "ה' שְׁפָתַי תִּפְתָּח... ופתאום פשששש, הבן אדם מתעופף, הוא פתאום מתעורר ואומר "תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גְדוֹל לְחִירוֹתֵינוּ..." – פתאום הוא שומע תקיעות... "איך הגעתי עד 'תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גְדוֹל'?" מה זה היה כל הריחוף הזה? אם הוא רציני אז בסוף התפילה הוא יבקש: "אבא, תזכה אותי ללמוד שאני מרחף. ואם אני מרחף, אז איך בכל זאת הצלחתי לכוון בברכה אחת או שתיים בתפילה? ממתן מרחף מכוון? סימן שזה לא אני – זה אתה אבא. מי גילה לי שזה ה' הריחוף, זה שריחפתי באמצע התפילה..."

כל פעם שאתה מוצא נקודה של שפלות, מזה אתה לומד מי אתה ואז ממילא מתברר שאם בכל זאת עשית משהו טוב: "זה לא אני – זה ה'!" אבל אי אפשר לקלוט את זה סתם... אנשים ללא כאבים וקשיים לא יבינו את הדיבורים האלו... מישהי שאלה אותי: "נו באמת הרב, נראה לך שבורא עולם תופס אותנו על הנקודות הקטנות

האלו? 'שטפתי את הבית', 'אפיתי עוגות', 'בישלתי אורז', 'גמרתי את כל התהלים'... על כאלו דברים קטנים בורא עולם מעניש אותי? זה דקדוקי עניות..." מה התשובה? נכון, בגלל שאנחנו דור של גאולה, בגלל שהקב"ה רוצה להביא כבר את המשיח ואת הגאולה – אז הוא תופס אותנו על הנקודות האלו – "חבר'ה, תתחילו להכיר בי. אני רוצה להביא גאולה. מספיק עם השטחיות, אני רוצה שתתחילו להיכנס לעומק, להמליך אותי, לגלות שזה אני, תפסיקו להישאר עם ה'אני' שלכם, תגלו שזה בורא עולם. תגלו את הדלות שלכם, תורידו את עצמכם כדי שיתפרסם שמי בעולם – לא שמכם...", צריך לחפש שפלות כי דרך השפלות הזאת אתה מגלה כמה ה' איתך, כמה ה' מרחם עליך וזה מביא ישועות, זה מקרב את הגאולה הפרטית והכללית...

לפני כמה זמן פגשתי את אחד החברים ושאלתי אותו: "מה קרה שעזבת את 'דרך הבעל שם טוב' ועברת למשהו אחר?" אז הוא ענה לי: "עזוב, אצלכם שומעים כל היום שפלות ושפלות, בוא אלינו תהיה בשמחה, תקבל הכל באהבה, תסתכל על הנקודות החיוביות, הכל טוב, אין רע כלל, אתה רואה רק טוב... אצל 'הבעל שם טוב' כל היום תשמע צער, 'תלמד מהצער שלך את גלות השכינה, בלי כאבים לא תקלוט', כל הזמן שפלות ודלות, די! די! בוא אלינו, אצלנו תראה שמחה וריקודים..." הכל אור, ורוד, חשיבה חיובית, מדברים על שמחה ושמחה...

לא מזמן מישהי סיפרה לי שהיא עברה הפלה, הפלה זה דבר כואב ומצער, אז שאלתי אותה: "איך הגבתי?" והיא ענתה: "אמרתי 'תודה לך ה', אבא, אתה טוב, זה בטוח לטובה. ישר כוח, ברוך תהיה מכל העמים'. להגיד תודה על הכל תמיד..."

אמרתי לה: "תגידי, את מדומיינת? את מספרת לי שעברת הפלה, מה תודה רבה?! איך תודה רבה?! את באמת אווזת 'תודה רבה?!' עברת כאב, עברת משבר – זה כאב גשמי ונפשי..."

זה שקר שהיא אומרת "תודה רבה", כש'הולך' למישהו והוא יגיד: "תהיה בשמחה" – את זה אני מבין, אבל כשהוא בכאבים – מה "תהיה בשמחה"? הוא בכאבים, הוא בצער – הפסיד כסף בבורסה, איבד את העבודה, קיבל מכה ברגל – אתה יכול להגיד לו "תהיה בשמחה"!

איזה רעיונות אלו? זה שקר! זה לא יכול להיות, זה דמיוני! אם אבא נותן לבן שלו סטירה והבן אומר לו: "אבא, תודה רבה..." זה מכעיס ומאכזב את האבא – "נתתי לך סטירה ואתה אומר לי 'תודה רבה'? נתתי לך סטירה כדי שתתעורר!" הקב"ה נותן לאדם כאב והוא אומר לו: "אבא, תודה רבה..."

שאלתי מישהו: "למה ב-ט' באב לא אומרים הלל? למה אומרים קינות? למה לא לומר 'תודה רבה אבא על החורבן? ישר כוח? בוא נגיד הלל...' לא!

ב-ט' באב יושבים על הרצפה ובוכים. מישהי דיברה איתי לאחר שהתגרשה לא מזמן, ובעלה התחיל לעשות לה בעיות – הוריד לה במזונות ומלכלך עליה בכל השכונה. היא בוכה לי בטלפון על המצב, מה אני צריך להגיד לה? "תהיי בשמחה! תגידי תודה לה'..." נו, באמת! על מה תודה? היא בכאב ואם אני אגיד לה: "תהיי בשמחה!" היא תנתק את הטלפון. **"הדרך" אומרת להיות נורמלי, להיות מציאותי, למצוא את ה' היכן שאתה נמצא – אתה בצער? תמצא את השם בתוך הצער שלך.**

אתה בכאב? תלמד מזה את הכאב של השכינה, ה' נמצא גם בכאב... אישה אחת סיפרה לי שיש לה כאבים, הבריאות שלה לא משהו, אז אמרתי לה: "גם לה' יש כאבים, הוא רוצה שתהיי שותפה לכאבים שלו..." יש לו כאבים מחורבן הבית שלו, כאבים בגלל שעם ישראל לא הולך איתו, יש לו כאב מזה שאף אחד לא מסתכל לכיוון שלו בכלל. הוא רוצה שנתעורר ונבין את הכאב שלו, וברגע שהבן אדם באמת למד מהצער שלו את צער השכינה – נוצרה כאן פגישה של הבן עם האבא...

וכשהבן מזדהה עם האבא בצער שלו, האבא נותן שמחה בלב – אחרי שלמדת מהצער שלך את צער השכינה – אתה תרגיש אחר כך שמחה שאין כדוגמתה.

גם אנחנו בשמחה, אבל לא שמחה של דמיון,

אלא שמחה שה' נתן לך כתוצאה מזה שעבדת על עצמך...

לפי זה אפשר להבין מה הם השלושה הארונות שהיו בבית המקדש בארון העדות: זהב, עצי שיטים ושוב זהב. מבחוץ נראה לבן אדם שהארון עשוי זהב, זה כלפי חוץ. עכשיו אומרים לו: "תיכנס קצת יותר פנימה..." מה הוא יגלה? "עצי שיטים" – תגלה את השטיויות שלך, את הדלות שלך, ומה יצא לך מזה שתגלה את ה"עצי שיטים" שלך?

אתה תבין שלא אתה עשית את הפעולות החיוביות, אלא ה' עשה דרכך... ואז שוב תגיע לזהב, תגיע אל ה'.

זהב חיצוני – אתה חושב בהתחלה שאתה זהב, שאתה בעל טוב, אומרים לך: "לא, לא, לא, תיכנס פנימה, תפסיק להיות מדומיין".

כלפי חוץ זה נראה זהב, תיכנס פנימה ותגלה "עצי שיטים", אז איך בכל זאת יש לך בית נורמלי? איך יש לך בית של תורה? זה הזהב הפנימי, זה בורא עולם, אבל אי אפשר להגיע לזהב הפנימי אם מדלגים על השלב של "עצי שיטים" שלך, **אפשר! לא שייך!** אנשים מדלגים על ה"עצי שיטים" שלהם, מדלגים על האות

"ד" – דלות – ומדברים על ה', אבל אלו רק דיבורים בעלמא, שבביל להשיג את ה' צריך קודם כל שתצא מהתמונה, וככל שאתה יותר קטן – כך ה' יותר גדול וככל שאתה יותר גדול – כך ה' אצלך יותר קטן...

לפי זה נוכל להבין נפלא מה זה "תלמיד חכם שאינו קשה כברזל אינו תלמיד חכם". למה צריך להיות קשה כמו ברזל? אדרבא, צריך להיות רך כקנה... אבל היכן ברזל נמצא? באדמה. "תלמיד חכם שאינו קשה כברזל" – אם הקושי שלך בא מהאדמה, כתוצאה מדלות – אז הקושי הוא אמיתי, קושי של קדושה. יש כאלו אנשים שהם קשים אבל לא בגלל שהם שפלים – שזה בא משפלות, אלא זה הטבע שלהם, הם טיפוסים שתלטינים... אבל אם אתה "קשה כמו ברזל" וזו תוצאה של ענווה ומהדלות שבאה לך, אז ה' נותן לך עוצמה וחוזק, וזו עוצמה של קדושה.

"כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר כנחש, אינו תלמיד חכם" – מה זה נחש? הנחש אוכל עפר: "וְעָפָר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ" – אם הנקמה והנטירה באה לאדם מהעפר, כי הוא אוכל כל הזמן עפר כמו הנחש, וכתוצאה מהעפר – מהשפלות שלו – הוא הגיע לנקמה ונטירה, אז זו נקמה ונטירה של קדושה, אבל אם אדם בטבעו נקמן – נקמה כזאת אסורה.

נקימה ונטירה של קדושה, כמו נחש, שבאה כתוצאה מענווה כמו שמצאנו אצל משה רבנו, כשקורח חלק עליו ומשה רבנו ראה שהוא הגזים, משה רבנו העניו מכל האדם אמר לקב"ה: "וּפְצַתָּהּ הֶאֱדַמְתָּ אֶת פִּיהָ וּבִלְעָה אֶתֶם" – מאיפה העוצמה הזאת? זו לא הייתה עוצמה פסולה כי הוא היה אחד כזה שהורג אנשים, לא! הוא היה העניו מכל האדם ומכוח הענווה שלו ה' נתן לו את המחשבה הזאת – לבקש שהאדמה תפתח את פיה – אז זה לא שלו זה של ה'...

לפי זה אפשר להסביר נפלא מה זה "יצר הרע שצפון ועומד בליבו של אדם" – פשוט בתוך המצוות שלנו נמצא יצר הרע, הוא צפון בפנים ואתה לא מגלה אותו...

באחד השיעורים הביאו לי לשתות תוך כדי השיעור, ואז אמרתי לבחור שהביא לי "ברוך תהיה מכל העמים" וכולם ענו: "אמן".

אמרתי להם: "אתם יודעים למה אמרתי לו: 'ברוך תהיה מכל העמים'? נראה לכם שאני באמת מתכוון לברך אותו? פשוט אני רוצה שימשיך להביא לי שתייה, כשכל פעם שתיגמר הכוס – יביא לי עוד אחת..."

זה נקרא 'לכול', אומר לבן אדם "ברוך תהיה מכל העמים", אבל מה האמת? הסיבה הראשונה שאם לא אגיד לו אז אנשים יסתכלו עליי כעל פרויט, ואני לא רוצה שיחשבו שאני פרויט אז "תודה רבה לך, ברוך תהיה..." – אני פשוט חושב על עצמי, והסיבה השנייה היא שאני מעוניין שהוא ימשיך, כשכל פעם שתיגמר הכוס הוא ימשיך למזוג שתייה...

אבל איך בסוף קרה שהבן אדם באמת התעורר מהמילים שלי? סימן שזה לא אני, זה ה'. אבל המחויבות שלי לגלות את האמת שלי – שאני מצידי לא מעוניין ולא רוצה ואני כולי שלילי אחד גדול...

הבן אדם צריך לראות שאין לו קשר למה שקורה... כי אם הוא כזה גדול, הקב"ה לא בתמונה. אם לא הוצאת את עצמך מהסיפור – לבורא עולם אין מקום להיכנס, הכול עמוס ב"אני", באנוכיות.

עכשיו אפשר להסביר נפלא כשאומרים על הנחש "הוא יְשׁוּפֵךְ רֹאשׁוֹ" – כדי לתפוס את הנחש, הבן אדם יצטרך לתת לו מכה בראש. אמר הקב"ה לאדם: "את היצר הרע תוכל לגמור בראש, רק כשאתה תוריד לעצמך את הראש – כלומר תתחיל להיות נמוך – כך תוכל לגמור על היצר הרע, כך תוכל להיות קשור אליי לקדושה..." ואתה הנחש "וְאֶתָּה תְשׁוּפֵנוּ עֵקֶב" – אמר הקב"ה לנחש: "איך תפיל את האדם? כשתתפוס לו את העקב, לא תיתן לו לגלות את העקב שלו, את הדלות, את החלק השפל, תסתיר ממנו את העקב ואז תוכל להפיל את האדם..."

ככל שהאדם יוריד את הראש וינמך את עצמו הוא יראה ישועות. ככל שאדם ירים את האף ויחשוב "אני ואני" – יסגרו הברזים, יסגרו הדלתות, יתחילו בעיות, שום דבר לא יסתדר.

למה? "הלא על פי-אין אלקי בקרבך, מְצֹאוֹנֵי הָרְעוֹת הָאֵלֶּה".
 "אין אלקי בקרבך" – אני לא מכניס אותו פנימה – בפעולות שלי, בעשייה שלי.
אם אני בעל הבית, אז הקב"ה בחוץ.
 הטוב שלי בא ממנו, מי גילה לי שהטוב שלי זה ממנו? זה יקרה אך ורק כשאני אגלה שאני מציאות שלילית, כשהכאבים שלי יכריחו אותי להיכנע...

ואז כשתנסו ותטעמו את זה, תזכו לראות ישועות גדולות, אמן כן יהי רצון.

נהנתם? רוצים לשמוע עוד ???
האיזנו לקו "דרך הבעש"ט" ותוכלו לשמוע שיעורים נוספים ונפלאים!!! חייגו (מספר חדש!) 0799-221-222
(ילשיעור הנ"ל הקישור: 10225 ודלגו במקש 8 לפרשת "ראה")

בטל: **נקי! האקל ניקיון לאגר שיפון בינה / ארכי אדריכל / שזכית בי / 052-7163882**

לתרומות להדפסת העלון השבועי
050-3739010

קייטרינה מעדני מלכות
 ארגון והזמנת שבתות חתן בר/ת מצוה בריתות.
052-7617917

להצלחה ובראות איתנה חיה זהבה בת שושנה

העלון מוקדש להצלחה וכל הישועות: שי בן רחל וב"ב, מ'ש' כהן שלומי הי"ו, אברהם בן ויקטוריה, אסתר בת צביה, מ'ש' הרשמן הי"ו, עזר בן עליזה, נתנאל שמעון בן דליה, מ'ש' נורמר הי"ו, מ'ש' מנשה הי"ו, מ'ש' פרג'ון הי"ו, מ'ש' רווח הי"ו, רונן בן לונה, סמיו בן שושנה, חיה זהבה בת שושנה, אילון מנחם בן טובה. ולהצלחת עם ישראל והגאולה השלמה, אמן.

זרע של קיימא: שולמית בת יפה, שונטל בן שושיה, שלי בת רוביידה, חונית זמירה בת חמדה אפרת, רחל שרה בת ברכה לרפואת: רבקה בת נג'יה, נורית בת יפה, שגיא בן אורלי, אילאי בן ליאת, יסכה בת הודיה, משה בן אסתרינה, דובי בן לוטי, הרב יאשיהו בן זרי הי"ו, ר' חיים אבישלום בן בלנקה הי"ו, רבקה בת אסתר, רחל בת שרה.

זיווג הגון ומבורך במהרה: סמדר בת יפה, רפאל אהרון בן יפה, מוריה בת פנינה, סער בן זהבה, עידיית בת ליאורה, ניב בן שרה, אילנית בת שושנה מהין.

לעילוי נשמת: יצחק בן רחל, אביבה בת רימה, אביבה בת מרסל, יעקב בן חנה אניה, הרב אשר פריינד בן אריה מרדכי, שלמה בן עמרם, שלום בן חנה, ציון בן בוליסה, פרידה בת מסעודה, ויקטוריה בת פרידה, שושנה בת פרידה, ליאורה בת פרידה, שגית בת בלה, סלים בן סלחה, אברהם בן שמחה, שמחה בת נעימה, יחזקאל בן חיים וכוכבה. ת.ג.צ.ב.ה.

להקדשות: 050-3739010

גמ"ח כלי עבודה
 מ'ח' ארשט'רנ'כ'י אברור
 פטישון מברכת אילנסקי
 וכ' אפרטיס:
0547748720